

EGLUTÉ

GRUODIS * 2004 * DECEMBER

VOL 55/NR. 10

EGLUTĖ

GRUODIS / DECEMBER / 2004 VOL 55 / NR. 10

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Jau Kalėdos....1

Pasakų senelės pasakos

Pasaka apie Kalėdų
senelį....2

Kalėdų žvaigždė....4

Iš kur atsiranda spalvoti
sapnai....5

Saldžių sapnų....9

Vaikų kūryba....20

Galvosūkliai...33

Senolio padavimai,
legendos, istorijos

Pas mus atkeliauja

gruodis....11

Kalėdos....14

Kalėdos pas

senelį....25

Pilna kojinių dovanų

arba pudingo

paslaptis....18

Ar žinai?...26

Juokų maišelėlis....32

Pirmame viršelyje: Giedriaus Kerėžio piešinys. Šv. Kazimiero lituanistinė mokykla,
Los Angeles CA.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol.,
į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200)(ISSN 1078-411X) a magazine for children in Lithuanian language. Published
monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other coun-
tries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd.
St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address correc-
tions to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

Jau Kalėdos

Edvardas Drėgva

Kalėdos, Kalėdos –
Šventoji naktis,
Žmonijai žadėtos
Vilties paslaptis.

Viršum prakartėlio
Betliejui žvaigždė.
Dangaus Kūdikėli,
Gimei mums padėti!

Eglutės šakelė
Gražiai papuošta.
Ir dega žvakelė
Kaip meilė karšta...

Kalėdos, Kalėdos –
Dangaus spinduliai,
Padangės žvaigždėtos
Ir žemės keliai...

Jau baigėsi adventas –
Laukimas neramus.
Ir štai Kalėdų šventės
Atėjo į namus!

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

Pasaka apie Kalėdų Senelį

Kalėdų Senelio pašto dėžutė net braškėjo nuo laiškų gausybės. Senelis labai tuo džiaugėsi:

- Vaikai manęs neužmiršo! Jie laukia!

Ir Senelis ėmėsi darbo – skaitė laiškus, šypsojosi pro ūsą ir krovė į maišą vaikų laukiamas dovanėles –

mašinėles, pliušinius žaisliukus, lėlytes ir daug daug saldinių...

- Oo, jau metas! – nusprendė Senelis, žvilgtelėjęs į laikrodį. Jis pasiėmė maišą ir išėjo į lauką.

- Kur tas elnias užtruko? – nekantriai trepsėjo Senelis. Bet pasigirdo rogių varpeliai – elnias jau buvo čia.

Matai, kad pasakose būna daug visokių gražių senoviškų ir nevisai suprantamų žodžių. Bet nenusimink – Senelė tau paaiškins.

Braškėjo
- girgždėjo.

Nekantriai trepsėjo
- sakoma, kai žmogus labai skuba ir negali išbūti vienoje vietoje.

Milžiniškos
- labai, labai didelės.

Elnias taip greitai lėkė, kad nepastebėjo milžiniškos sniego pusnies... Dar akimirka ir – keberiošk! Rogės išvirto, dovanos išbyrėjo, o išsigandęs Senelis net iki barzdos susmigo į pusnį...

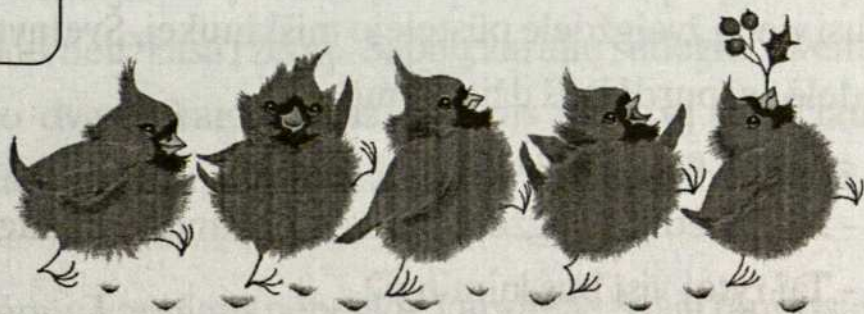
Ką daryti? Kaip iš čia išsikapstyti? – dejavo Senelis. – Ūū, padėkite!!!

Gailų Senelio šauksmą išgirdo nykštukai. Oi kiek jų atskubėjo į pagalbą! Vienas – du, vienas – du... Nykštukai greitai išgelbėjo Senelį, surinko dovanas ir pataisė roges.

Senelis buvo labai dėkingas.

- Nepamirškite žvilgtelėti po eglute! – atsisveikindamas jis šūktelėjo nykštukams ir nurūko pirmyn, iki vidurnakčio liko visai nedaug, o tiek dovanėlių reikia išdalyti...

Bet Kalėdų Senelis visada suspėja. Ar ne?...

Kalėdų žvaigždė

Buvo vėlyvas Kūčių vakaras. Miškas ramiai miegojo po baltu žiemos apklotu. Tylu ir ramu buvo miškinukų trobelėje. Po sočios Kūčių vakarienės visi jau sapnus sapnavo, tik mažoji Švelnytė, jauniausioji miškinukė, niekaip negalėjo užmigti. Ji vis prisiminė tėčio pasakojimą apie Kalėdų burtus ir stebuklus. „O, kad galėčiau bent vieną stebuklą pamatyti!..“ – svajojo Švelnytė.

Staiga jos lange suspindo sidabrinis spindulėlis. Pašoko Švelnytė, pažvelgė pro langą ir pamatė: lauke stovi neapsakomo grožio mergelė. Jos akys spindi kaip žvaigždės, ilgi plaukai žvilga auksu, o lengvas, plonytis lyg migla rūbas žėri kaip sniegas saulėtą žiemos dieną. Rankose mergelė laiko krepšelį, kupiną mažų žvaigždelių.

- Oi, aš
t i k r i a u s i a i

sapnuoju... – negalėjo patikėti Švelnytė. Bet gražioji mergelė pažvelgė į ją, linksmai nusišypsojo ir iš krepšelio paėmusi vieną žvaigždėlę pūstelėjo miškinukei. Švelnytė pajuto, kaip jos širdelė suspurdėjo iš džiaugsmo.

- Kas tu esi? – sušnabždėjo mažylė.

- Aš Kalėdų Žvaigždė! Šiąnakt dovanoju džiaugsmą!

- Tai rytoj visi bus laimingi?

- Ne, laimingi bus tik laukiantys Kalėdų...

Žvaigždėlė pakilo ir nuskriejo. Tik sidabrinė juosta dar kurį laiką spindėjo pavėjui.

Kokia laiminga buvo Švelnytė! Jos didžiausias kalėdinis noras išsipildė. Ji pamatė stebuklą! Dabar ji žino, kodėl visi, sulaukę šios šventės, taip džiaugiasi. Naktį juos aplanko Kalėdų Žvaigždė...

IŠ KUR ATSTRANDA SPALVOTI SAPNAI?

RIMANTAS MAČIOKAS

Kartą nutiko taip,
kad mirė Sapnų
karalystės valdovas.

Susirinko visi
Sapnų karalystės
gyventojai – ir maži, ką
tik gimę sapniukai, ir
storuliai sapnų pirkliai,
ir keistieji sapnai –
susitraukę, pamėlę,
barzdos iki žemės, -

išlydėti savo karaliaus į amžinąsias dausas. Sapnų karalystėj mirusio niekas neužkasa į žemę. Sapnų karalių sudegino šventoje ugnyje, ir jo dvasia kaip žydras dūmelis pakilo į aukščiausio pasaulio kalno viršūnę, kur, apsiaustos auksaspalvio rūko, ir yra Dausos.

Kai sapnų karaliaus nebeliko, karalienė Svaja tarė visiems susirinkusiems:

- Aš viena nepajėgsiu valdyti visų sapnų, nes mūsų labai daug, ir mūsų žemės plačios. Kaip mums išsirinkti naują karalių?

Visi sapnai galvojo minutėlę, po to kiekvienas pasiėmė saujelę pelenų iš jau atvėsusio laužo ir išsivaikščiojo kas sau – kiekvienas į savo namelius, užsidarė visi duris, langus, ir pradėjo burti savo ateitį iš atsineštų pelenų.

Supratusi, kad sapnai nerinks naujo karaliaus, nes jiems burtai svarbiau, Svaja susikvietė visus Sapnų karalystės ministrus.

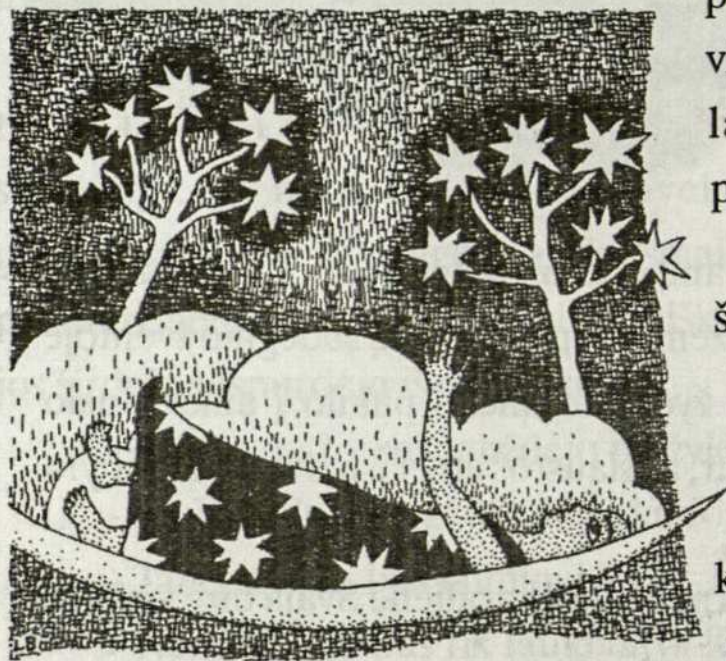
Ministrai galvojo tris dienas, o ketvirtosios ryte pranešė karalienei, jog teks surengti turnyrą, kas nugalės jame, tas ir bus karalius.

Šaukliai išnešiojo šią žinią po visas kaimynines karalystes. Po kiek laiko sugužėjo daugybė princų. Dvi dienas visi atvykėliai bandė savo jėgas – bėginėjo, šokinėjo, plaukiojo, nes sapnų karaliumi gali tapti tik tas, kas labai stiprus. Baigiantis antrajai rungtynių dienai, paaiškėjo, kad stipriausi iš visų ateiviai iš Vaivorykščių šalies. Svaja paprašė juos pasilikti, o visiems kitiems pasiūlė keliauti namo. Šimtas penkiasdešimt Niektauškių susiruošė skristi į tėvynę lėktuvu, bet kai tiek jų sulipo į lėktuvą, išlūžo grindys. Visus juos paguldė Sapnų karalystės ligoninėj, o maži sapniukai ėmėsi gydyti,

pasakodami jiems visokiausius sapnus. Po kiek laiko visi Niektauškiai pasveiko ir iškeliavo namo.

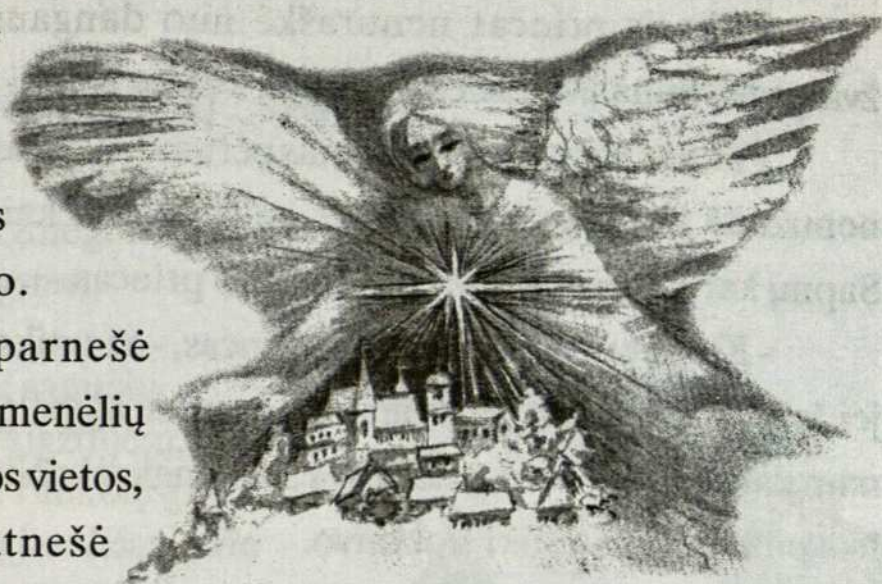
Svaja tarė Vaivorykščių šalies princams:

- Turėsite atlikti tris darbus. Tas kuris geriausiai juos atliks, bus Sapnų karalystės valdovas. Pirmasis darbas – nukeliauti į jūrą ir

atnešti tai , ką
ten rasite
gražiausia.

Netrukus
princai grįžo.
Žydrasis parnešė
stebuklingų akmenėlių
iš giliausios jūros vietos,
Raudonasis atnešė
auksinę statulėlę iš

paskendusio laivo, Juodasis – aštrų kalaviją su deimantine rankena, o Pilkasis atnešė piešinėlį. Jis jūroje rado Jūratės ir Kastyčio rūmus ir juos nupiešė.

Tada karalienė paprašė, kad princai parneštų po gražiausią žvaigždę. Visi taip ir padarė, tik Pilkasis grįžo tuščiomis rankomis.

- Karaliene, - tarė jis, - rašyti nuo dangaus žvaigždes neišmintingas ir niekam nereikalingas dalykas. Dangus naktį būtų juodas, jei kiekvienas nuo jo nusiskintų po žvaigždėlę.

- Gerai, - tarė karalienė, - o dabar atneškite kiekvienas po gėlių puokštę.

Žydrasis princas atnešė mėlynų rugiagėlių, Raudonasis – auksalapių rožių puokštę, Juodasis – erškėtrožių žiedų iš miesto, kuriame miega karalaitė, o Pilkasis princas atkišo Svajai sudžiūvusią pernykščių gėlių puokštelę.

Karalienė prabilo:

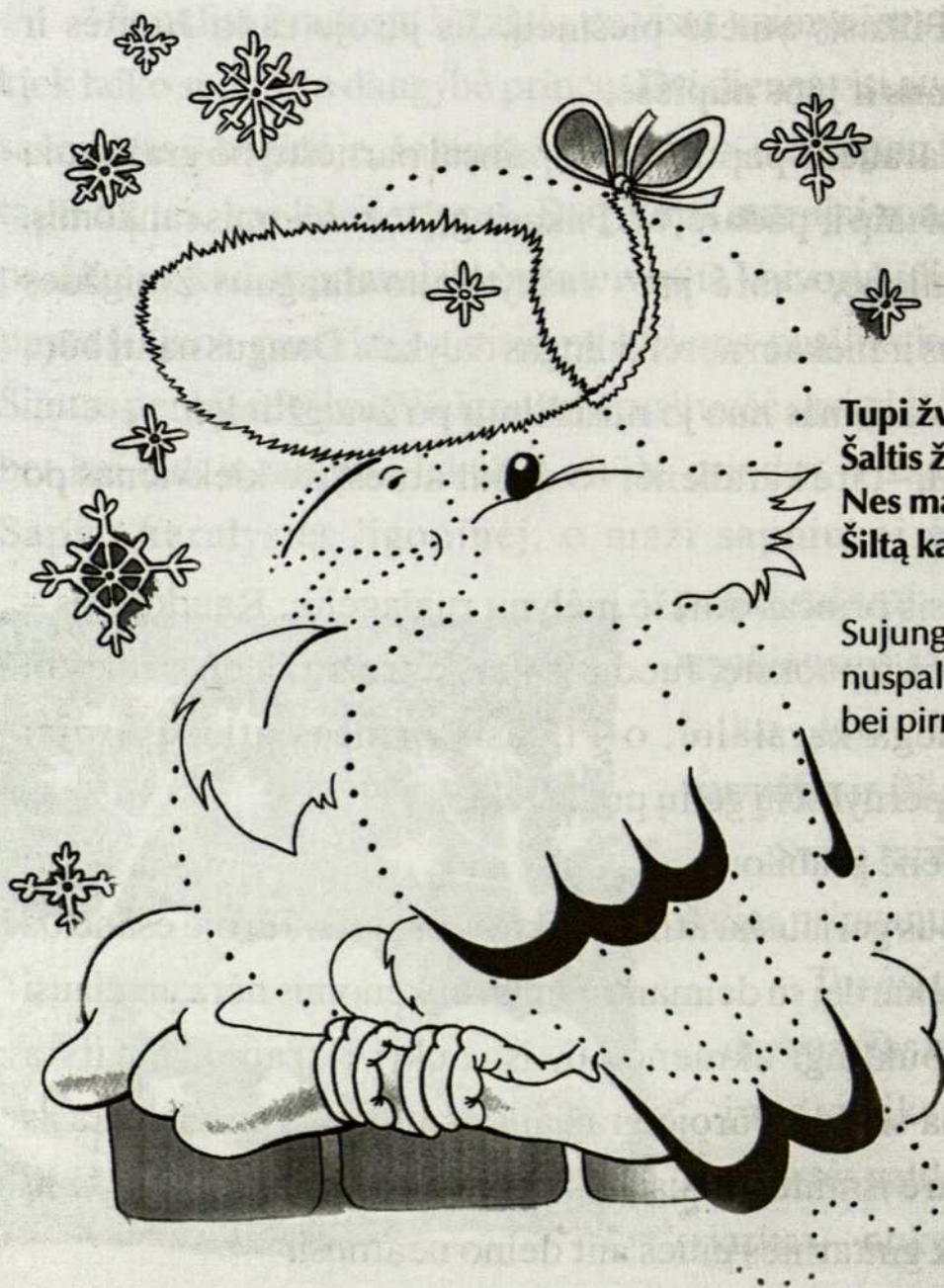
- Darbus geriausiai atliko Pilkasis princas. Jūroje esančios brangenybės, kartais su deimantinėmis rankenomis nėra gražiausi daiktai. Stebuklingi akmenėliai, ištraukti į krantą, pavirsta paprasčiausia skalda. Jūroje gražiausi – Jūratės rūmai. Pilkasis princas padarė išmintingiausiai, kaip galėjo pasielgti – atnešė jų piešinėlį. Juk gintarinės pilies ant delno neatneši.

Pilkasis princas nenuraškė nuo dangaus žvaigždės, nes žvaigždės būna žvaigždėmis tik tol, kol jos spindi danguje.

Pilkasis princas, atnešdamas pernai žydėjusių gėlių stagarėlius, nenužudė nė vienos gėlės. Juk gėlės miršta kai jas nuskini. Tad Sapnų karalystės valdovu bus Pilkasis princas.

- Karaliene, - tarė Pilkasis princas, - aš sutiksiu būti karaliumi, jei leisi, kad visi mano broliai, Vaivorykščių šalies princai, padėtų man karaliauti. Jei man nepadės spalvingieji broliai, žmonių sapnai liks pilkais, kokiais iki šiol buvo.

- Gera, - tarė karalienė Svaja, - tegu bus kaip nori. Nuo tada žmonės ir ėmė regėti spalvotus sapnus.

**Tupi žvirblis išdidus.
Šaltis žvirbliui nebaisus,
Nes mamytė jam pasiuvo
Šiltą kailinę kepurę!**

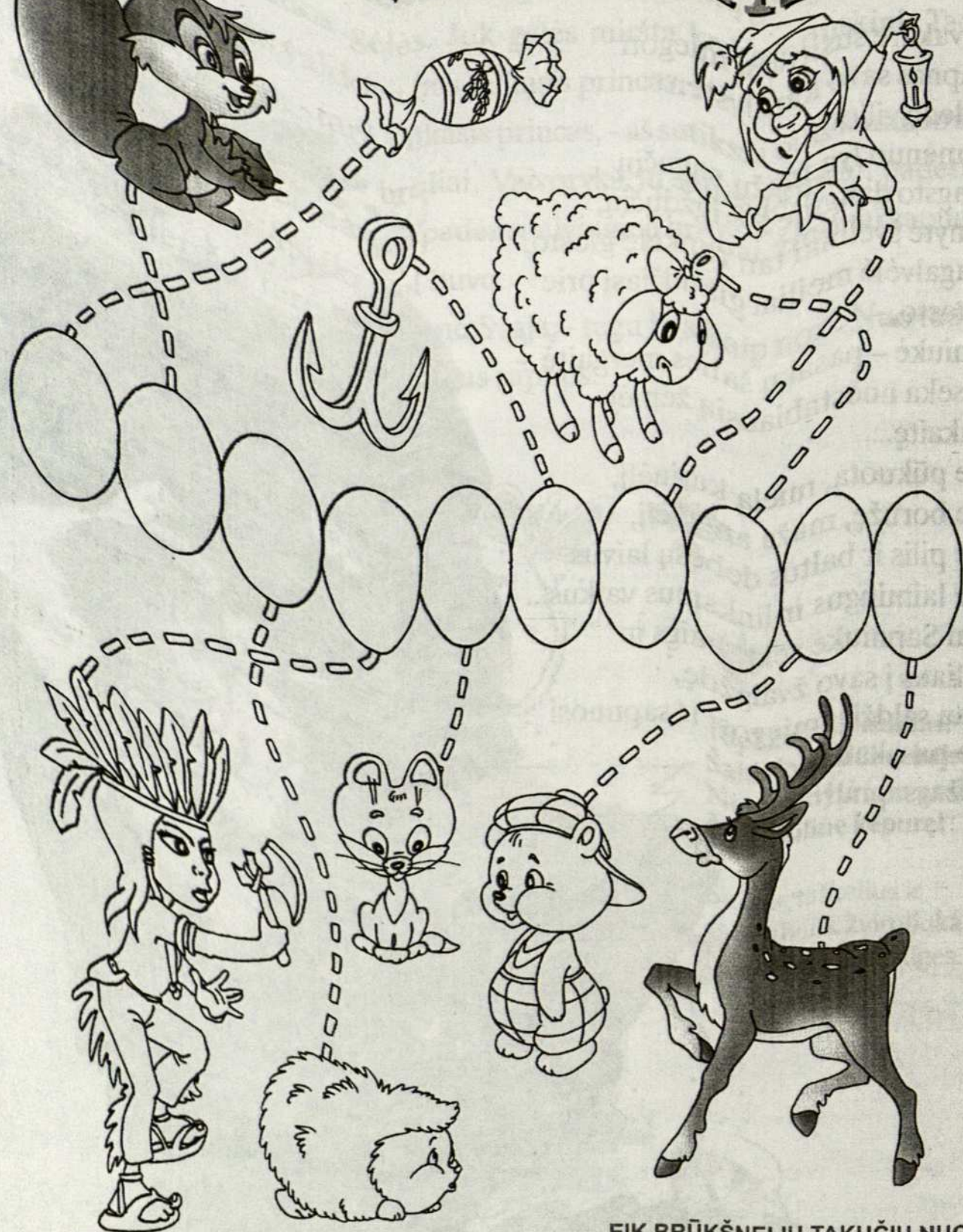
Sujung taškelius ir
nuspalvink žvirbliuką
bei pirmąsias snaiges.

Saldžių Sapnų!

Kai vakare susiruoši miegoti
Ir sapnas savo karalystėn
Pradedą vilioti,
Kai mėnuo lyg mažų sagučių
Prisagsto danguje žvaigždučių,
Mamytė švelniai tau rankelę glosto,
O pagalvėlė meiliai glaudžiasi prie
Skrusto, -
Sapniukė – pasakų šalies mergaitė –
Tau seka nuostabiausią žemėj
Pasakaitę...
Apie pūkuotą, mielą katinėlį,
Apie boružę, mažą angelėlį,
Apie pilis ir baltus debesų laivus,
Apie laimingus ir linksmus vaikus...
O kai Sapniukė sekti baigs ir
Iškeliaus į savo žvaigždę,
Tu jau saldžiai miegosi ir sapnuosi
Savo pasakaitę...
Saldžių sapnų!

SU ŠVENTĖMIS!

EIK BRŪKŠNELIŲ TAKUČIU NUO
KIEKVIENO PAVEIKSLĖLIO. PRIĖJĘS RATUKĄ ĮRAŠYK RAIDELE, KURIA
PRASIEDA PAVEIKSLĖLIO PAVADINIMAS. KĄ PARAŠEI RATUKUOSE? GRAŽIAI
PERSKAITYKI! NEPAMIRŠK VISKĄ NUSPALVINTI!

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai seniai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

Pas Mūs atkeliauja gruodis

Gruodis – tai pirmasis žiemos ir advento mėnuo. Nors už lango sniegas ir šaltis, tačiau gyvenimas nestovi vietoje. Žiema teikia daug džiaugsmo mažiesiems, kurie važinėja rogutėmis, slidinėja, čiuožia, lipdo senį besmegenį, linksmi „kariauja“

s n i e g o
gniūžtėmis.

Gruodžio
mėnesį laukiame
užgimstančio
Kūdikėlio

Jėzaus, giedame adventines giesmes, ruošiamės svarbioms šventėms: Kūčių vakarui, Kalėdoms ir Naujiesiems metams. Vaikai laukia šventinių tradicijų. Jie labai mėgsta

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklausykit ir
kitiems pasakykit ko
liaudies išmintis moko.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

*Iš nakties darbo
diena juokiasi.*

*Kalėdos baltos -
Velykos šaltos.*

*Kokia žiema, tokia ir
vasara.*

*Devynis kartus
atmatuok, dešimtą
nupjauk.*

*Du zuikius vysi -
nieko nepagausi.*

Prieš vėją nepapūsi.

puošti eglutę, kuri pas mus atkeliavo iš Vokietijos. Ten žmonės tikėjo, kad šis gražus, visada žalias augalas turi magišką jėgą ir gali apginti namus nuo nelaimių. Vokietijoje eglutė buvo puošiama jau XVI amžiuje. Antrojoje XIX a. pusėje jau buvo žinoma beveik visame pasaulyje. Į Lietuvą eglutės puošimo paprotys atėjo per dvarus, mokyklas, bažnyčią. Pačioje XX amžiaus pradžioje jau buvo puošiama viena kita eglutė Žemaitijos dvaruose ir darbininkų vaikams. Paskui ją puošdavo mokyklose, kur

susirinkę vaikai padainuodavo, pašokdavo, suvaidindavo pasakaitę. Kadangi tokia šventė teikė vaikams daug džiaugsmo, eglutę pradėta puošti ir našlaičių prieglaudose. Vėliau šis paprotys atėjo į Lietuvos kaimus. Dabar kiekvienoje sodyboje, netgi ten, kur nėra vaikų, spindi gražuolė kalėdinė eglutė.

Lietuviams žalias medelis simbolizuoja viltį, degančios žvakutės primena gimusį Kristų, kuris atnešė pasauliui šviesą.

Kalėdų dieną anksčiau šeimyna keldavosi labai anksti, nes skubėdavo, kad nepavėluotų į rytines šv. Mišias, dažnai ir vyresniuosius vaikus pasiimdami kartu pasižiūrėti Betliejaus prakartėlės ir joje – kūdikėlio Jėzaus.

Kūčių diena – namų diena.
Niekam vertu žmogum buvo
laikomas tas, kuris tą
dieną bastosi,
nenusitverdamas ką
veikti, be to,
trukdydamas ir kitiems.
Tai buvo didžioji
žmogaus susitaikymo su
viskuo, kas aplink,

diena. Ūkininkai ne tik labai rūpestingai pašerdavo savo gyvulėlius, bet būtinai kartu su vaikais nunešdavo vaišių miško žvėreliams į paruoštas ėdžias arba šiaip palygintas sniego aikšteles. Kai kur kaimo pradinių mokyklų vaikai morkomis, kopūstais ir kitais valgomais daiktais papuošdavo mažas miško eglutes žvėreliams. Bitininkai pavaišindavo ir pakalbindavo bitutes. Ir tik tada, sužibus pirmajai vakaro žvaigždei, švarioje, gražiai sutvarkytoje pirkioje, susėdus aplink balta staltiese užtiestą stalą įvykdavo ir žmonių susitaikymas. Lauždami kalėdaitį visi vienas kito atsiprašydavo už prabėgusių metų padarytas skriaudas, linkėdavo ateityje to ką žinojo labiausiai norima. Dalindavosi valgiais ir dalį palikdavo giminės vėlėms. Dažnai prie šeimos Kūčių stalo sėdėdavo senelis atklydęs elgeta ar vienišas kaimynas. Kalėdos – tai nuostabi vilties, džiaugsmo ir susitaikymo šventė.

Džiaugsmingai žibanti, išpuošta eglutė linki jums linksmų Kalėdų ir laimingų Naujųjų metų. Atminkite, jeigu Naujuosius metus sutiksite draugų būryje, per visus metus turėsite daug draugų, jeigu lovoje – būsite miegaliai ir tinginiai. Pirmąją Naujųjų metų dieną stenkitės nesibarti, nesipykti, būkite geri tėveliams, tada ir visi metai bus jums laimingi ir geri.

KALĖDOS

Žodžiai: Vida Kairienė

– Toronto Maironio mokyklos I klasės mokytoja

Melodija: „Žemė kėlė žolę“

K-A-L-Ė-D-O-S

Kalėdos jau artėja,
Reikia pasiruošti,
Rašome Seneliui laišką,
Dovanų prašyti.

K-A-L-Ė-D-O-S

Kalėdos jau artėja,
Snaigės krenta žemėn,
Puošiame visi eglutę,
Statom prakartėlę.

K-A-L-Ė-D-O-S

(2003, gruodis)

KAĖDOS PAS SENELI

Žodžiai: Vida Kairienė

– Toronto Maironio mokyklos I klasės mokytoja

Melodija: „Tam namely, tam mažam”

Ten toli už šiaurės kalnų,
Senis skaito daug laiškų.
Nyktukai daro žaisliukus,
Ir juos krauna į maišus.
KALĖDOS! KALĖDOS!
KALĖDOS! Bus rytoj.
Kinko Senis elniukus.
Rogės tempia žaisliukus.
Lauksim dovanų.

(2002 m.)

Suieškok 12 skirtumų

PILNA KOJINĖ DOVANŲ arba PUDINGO PASLAPTIS AUDRONĖ GELŽININĖ

Gruodžio mėnuo Didžiojoje Britanijoje – pats nuostabiausias ir paslaptlingiausias metų laikas. Žinoma, ir kitu metu čia galima pamatyti be galo įdomių dalykų: didingas pilis, nuotaikingas ceremonijas, spalvingus karnavalus, vandenį plukdančią Temzę, žaliuojančias pieveles, pilnas skubančių žmonių, gal net karalienės auksinę karietą, pakinkytą šešetu žirgų arba ir pačią Elžbietą...

Tačiau gruodžio mėnesį, kai metai eina į pabaigą, šalis tampa dar patrauklesne, mat visus salos gyventojus užvaldo romantiška ateinančių metų nuotaika: vaikai svajoja apie ateinančias atostogas ir Kalėdų Senelio dovanas. Tėveliai slapčia vis dažniau užsuka į parduotuves ir į savo slėptuves krauna pirkinius, rūpestingos šeimininkės kruopščiai švarina namus, kol pagaliau, nė trupučio nesivėlindama, ateina šventė Kalėdos...

Didžiulėje Londono aikštėje, apsupta būrio vaikų, puikuoja nuostabi eglė. Tai norvegai, atsidėkodami anglams už pagalbą Antrajame Pasauliniame kare, kasmet

atsiunčia šią žaliaskarę dovaną... Taigi eglė iš Norvegijos, o štai paprotys Kalėdoms puošti eglutes atkeliavo į Angliją drauge su karalienės Elžbietos vyru Albertu, kuris buvo vokiečių kilmės.

Kalėdų dieną Anglijos miestų ir miestelių gatvėse galima sutikti būrelius triukšmingų vaikų. Jie sveikina skubančius praeivius, linki jiems linksmų Kalėdų. Kiekvienas anglas žino, kad šiems vaikams reikia duoti smulkių pinigų. Sau vaikai nepasilieka nieko. Viską ką surinko jie atiduoda bažnyčioms, kurios šelpia vargšus.

Prieš Kalėdas Anglijos mokyklos uždaromos dviejų savaitių atostogoms. Nors šioje šalyje tėvai paprastai nelinkę lepinti savo vaikų, bet švenčių dienomis jie iš kailio neriasi, kad tik vaikai būtų linksmi ir laimingi. Žinoma tenka būti paklusniems, kad į kojinę, kabančią prie lovos Kalėdų Senelis įdėtų dovanėlių, apie kurias vaikai svajojo visus metus...

Paklausę Anglijos vaikų, kaipgi į jų namus atkeliauja Kalėdų Senelis, išgirsite vienintelį atsakymą: per kaminą...

Kalėdų dieną – ir suaugę, ir maži laukia, kada šeimininkė pastatys ant stalo pudingą (tradicinis kalėdinis pyragas). Prieš valgant ant jo būtinai turi sudegti mažytės žvakutės. Bus nesuprastas tas, kuris stengsis kuo greičiau suvalgyti savo dalį, kad gautų kitą... Pudingą anglai valgo pamažu ir atsargiai kramtydami, mat kiekviena šeimininkė, minkydama tešlą, į

pudingą įdeda mažą sidabrinę pasagėlę, mažutį sidabrinį varpelį, sidabrinų monetų ar kitokių daikčiukų. Kas ras pinigėlį – bus turtingas, jei pasitaikys varpelis – bus laimingas šeimoje, o jei pasitaikys pasagėlė – ištisus metus lydės sėkmė.

Anglijoje labai populiarius paprotys prieš Kalėdas išsiųsti daugybę sveikinimo atvirukų savo giminaičiams, draugams ir pažįstamiems.

Nespėjus išblėsti Kalėdų išpūdžiams, atkeliauja ir kita šventė – Naujieji Metai. Big Benui išmušus dvylika valandų, visi anglai pakelia taures už Naujuosius Metus, už sėkmę, taiką ir laimę... Miestų aikštėse prie eglių visą Naujųjų naktį dega bengališkos ugnelės, įvairiausiom spalvomis žiburiuoja fejerverkai, skamba muzika ir dainos...

Naujuosius Metus išpūdingiausiai sutinka škotai. Vienoje Škotijos grafystėje kasmet gruodžio 31-osios vakare vyksta karnavalinė vyrų eisena su liepsnojančiais deglais. Juos lydi muzikantai ir netikėčiausiai apsirengusių žmonių minia. Kai eisena baigiama, visi deglai sumetami į krūvą. Prie didžiulio ugnies kalno visą naktį netyla šventinis šurmulys.

Naujųjų Metų išvakarės – sunkiausia diena škotams. Mat tą dieną neturi likti nepadaryto ar nepabaigto nė vieno darbo: į bibliotekas grąžinamos knygos, rašomi užsilikę laišškai, net laikrodžiai prisukami... Kai viskas sutvarkyta ir paruošta, belieka sėstis prie

skanumynais nukrauto stalo. Vieninteliai rūpesčiai šeimininkui – įmesti kuo daugiau malkų į židinį, kad namai būtų laimingi, ir lygiai 12 valandą atidaryti namų duris – kad senieji metai išeitų...

O po to visi nekantraudami laukia „pirmosios pėdos“, t.y. pirmojo svečio Naujaisiais metais. Visų škotų laukiamas svečias būtinai turi būti rudaplaukis vyras. Kad neatsitiktų nemalonumų į visų škotų namus vaikšto iš anksto tam pasiruošę rudaplaukiai. „Pirmoji pėda“ vos peržengęs namų slenkstį turi įmesti į židinį gabalėlį anglies, tik po to jau gali prakalbėti. Jeigu duris atidaro mergina, „pirmoji pėda“ gali ją pabučiuoti, bet kiek būna gardaus juoko, kai vietoj jaunos gražuolės pasirodo sena moteriškė.

O dabar, kai sužinojote kaip Kalėdas ir Naujuosius Metus švenčia Didžiosios Britanijos gyventojai, siūlome pasidaryti girliandą eglutei ar kambariui papuošti. Tokias girliandas labai mėgsta daryti Anglijos vaikai. Tam reikia 6 inčų pločio raudono, žalio ir mėlyno popieriaus. Sulankstykite jį dailiai „armonikėle“, ant viršaus nupaišykite varpelį ir iškirpkite. Štai ir šventinis papuošalas.

Iš mūsų kūrybos

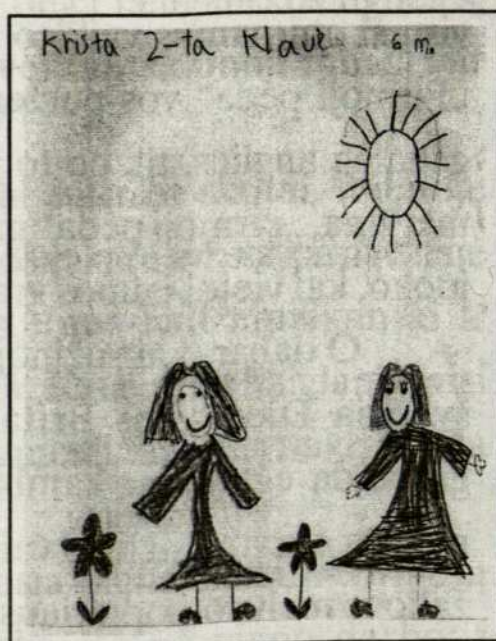

Susipažinkime su Filadelfijos lituanistinės mokyklos mokiniais, šiuos prisistatymus jie parašė praeitais mokslo metais.

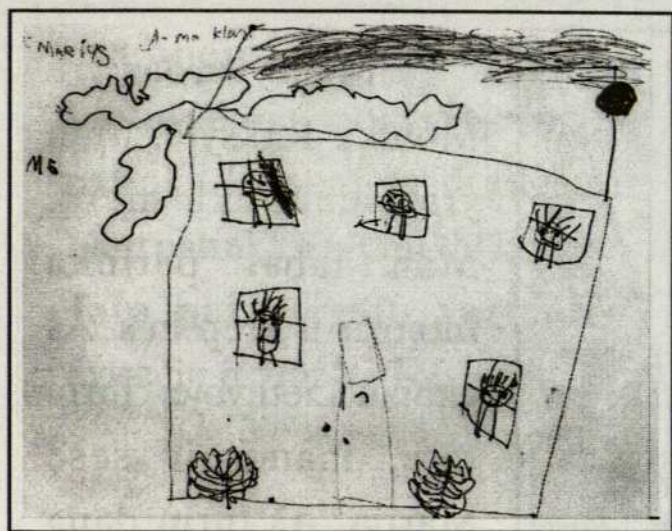
Labas, mano vardas yra Gytis Alekperlis. Man yra vienuolika metų ir aš esu penktokas. Aš gimiau Lietuvoje, Kaune 1992 metais. Mano mėgstamiausia spalva yra mėlyna. Mano mamos vardas yra Ingrida. O tėčio – Artūras. Mano mėgstamiausias sportas yra plaukimas ir futbolas. Čia viskas apie mane.

Mano vardas Vaidas Razgaitis ir man 10 metų. Aš gimiau Amerikoje. Aš turiu vieną brolių ir jo vardas Paulius. Mano tėvas dirba su kompiuteriais ir mano mama rūpinasi, kad aš augčiau sveikas ir ji dirba Whole Foods. Man patinka piešti, skaityti ir žaisti amerikietišką futbolą, žiūrėti televizorių ir žaisti su draugais. Mano

Kristos Angeliadis piešinys,
NY Maironio mokykla.

Mariaus Šidlausko piešinys,
NY Maironio mokykla.

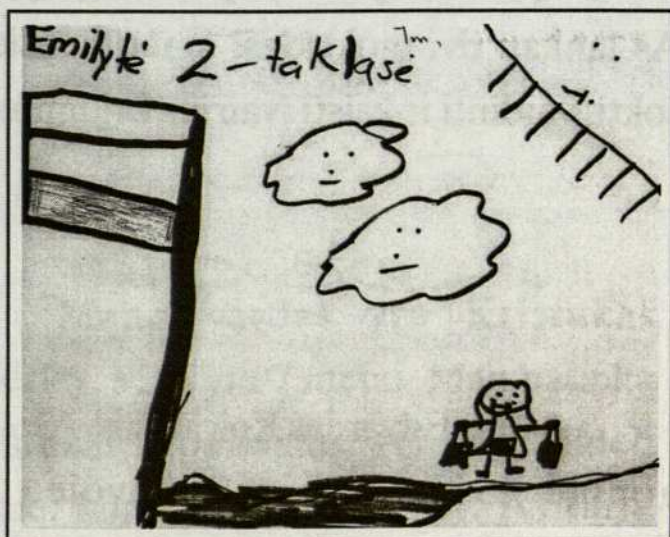
mėgstamiausia knyga yra Artemis Fowl 3. Aš turiu daug draugų, kuriuos sutikau mokykloje ir stovykloje. Man atrodo, kad aš esu gudrus, nes gaunu gerus pažymius mokykloje.

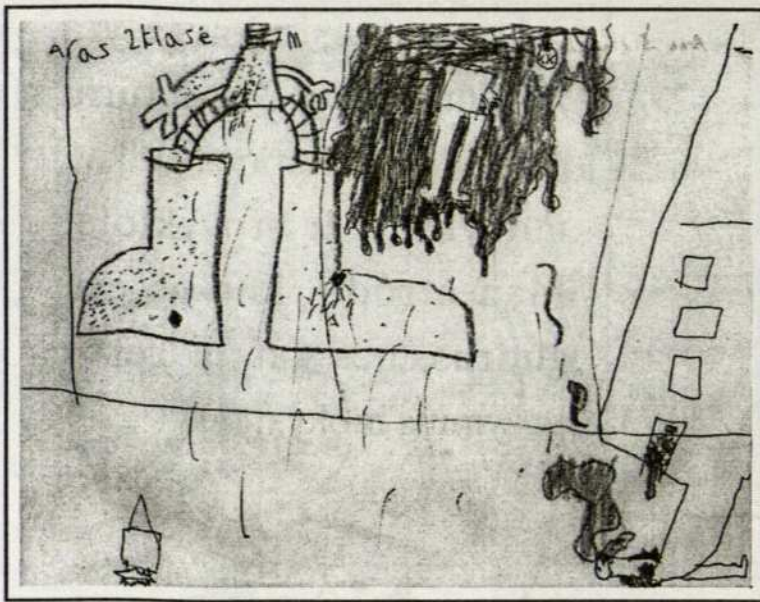
Mano vardas yra Aleksiukas Kučas. Man yra vienuolika metų. Aš gimiau Pensilvanijos ligoninėje, Filadelfijoje. Mėgstu žaisti krepšinį ir taisyti dviračius. Aš turiu daug draugų. Mano mama ir tėtis labai didžiuojasi, kad aš bandau būti geru mokiniu.

Mano vardas yra Dainius Volertas. Gruodžio 30 d. man bus vienuolika metų. Aš gimiau Amerikoje, netoli Philadelphijos. Mano šeimoje yra Mama, Tėtis, du broliai ir katytė. Aš vidurinis sūnus. Man patinka būti su savo draugais, žaisti kompiuteriu ir paišyti. Aš taip pat mėgstu gyvuliukus. Aš didžiuojuos, kad neblogai žaidžiu šachmatais.

Emilytės Milukaitės piešinys,
NY Maironio mokykla.

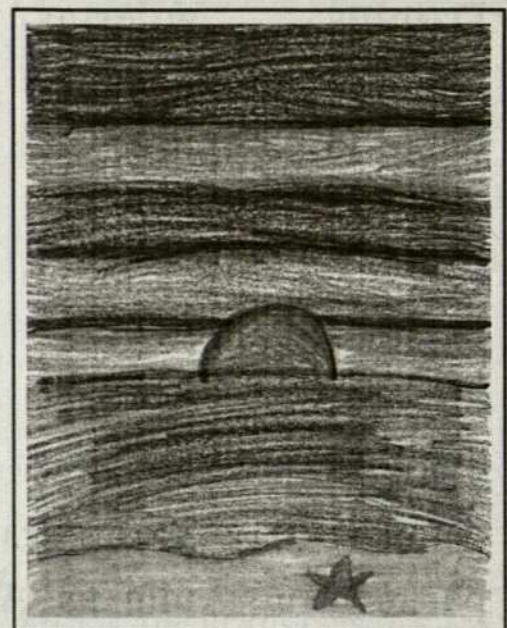
Aro Šidlausko piešinys,
NY Maironio mokykla.

Mano vardas Marija Rukšytė. Aš gimiau 1992 metais rugsėjo 28 dieną Lietuvoje. Man yra 11 metų. Aš mokausi penktoje klasėje. Aš lankau dvi mokyklas: amerikietišką ir lietuvišką. Man patinka šokti, vaidinti ir žaisti įvairius žaidimus.

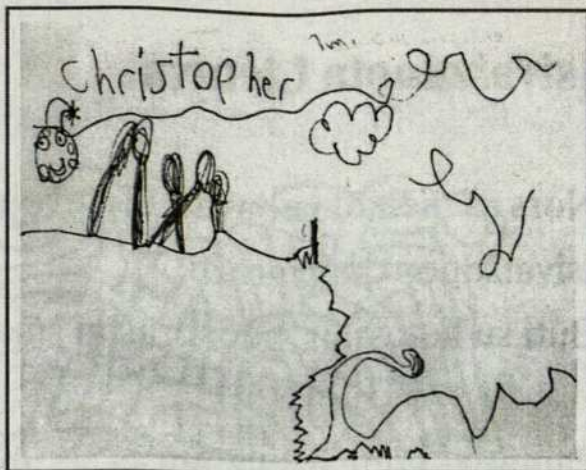

Aš esu Edvardas Kairiūkštis. Aš gimiau 1995 metais Lietuvoje, Vilniuje. Aš atvykau į Ameriką, kai man buvo dveji metukai. Dvejus metus mes gyvenome New York'o valstijoje. Dabar gyvename Drexel Hill, pusė valandos kelio nuo Philadepio's. Aš mokausi Garrettford

Antaninos piešinys,
NY Maironio mokykla.

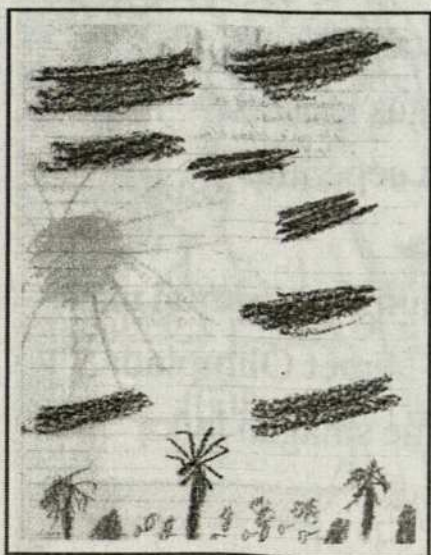
pradinėje mokykloje. Lietuviškoje mokykloje man patinka lakstyti su draugais. Man patinka Yu-Gi-Oh! kortos. Taip pat mėgstu važinėti dviračiu ir žiūrėti TV.

Christopher McDonnell piešinys, NY Maironio mokykla.

Aš esu Saulius Gečas. Aš gimiau Floridoje St. Petersburg Beach, Amerikoje. Aš gyvenu Filadelfijoje 1124 Hedgrow Lane su mamyte ir seneliais. Aš mokausi trečioje klasėje, Ann Frank mokykloje. Sekmadieniais mokausi Šv. Andriejaus parapijos mokykloje, esu ketvirtame skyriuje. Man patinka karate sportas ir krepšinis. Aš sugebu mokytis.

Luko Kubiliaus piešinys, NY Maironio mokykla.

Mano vardas yra Kristukas Akerley. Man yra 7 metai. Man patinka pieštukai ir paišymas. Aš turiu didelį namą, kuris yra New Jersey. Aš turiu katytę Suchi. Aš skambinu pianinu. Man patinka mokykla ir namų darbai, ypatingai skaitymas. Vasarą atostogaujame pajūryje. Aš mėgstu žaisti su visais žaislais. Aš labai myliu savo mamytę ir tėtį.

Įsivaizduota Lietuva

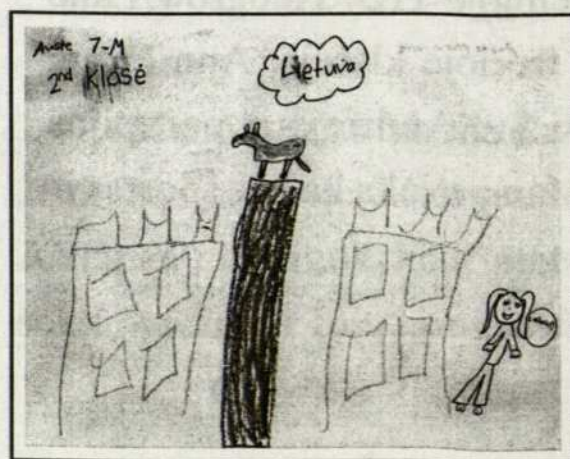
Nors aš niekad nebuvaу Lietuvoje,
Įsivaizduoju kaip gražu.
Būti su lietuviais, nepaprastai smagu.

Pamatyti Lietuvos gamtą,
Upes ežerus ir miškus.
Eiti per miestus,
Senas pilis ir garsias bažnyčias.

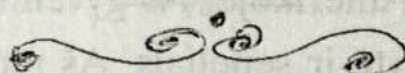

Luko Kutkos piešinys,
NY Maironio mokykla.

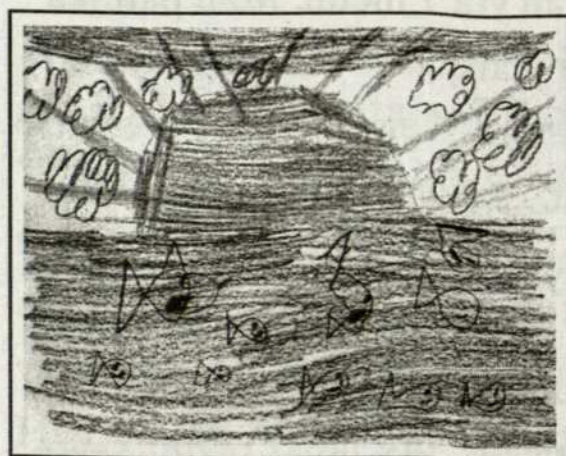
Laura Šalčiūnaitė, 8 klasė

Austės Norvilaitės piešinys,
NY Maironio mokykla.

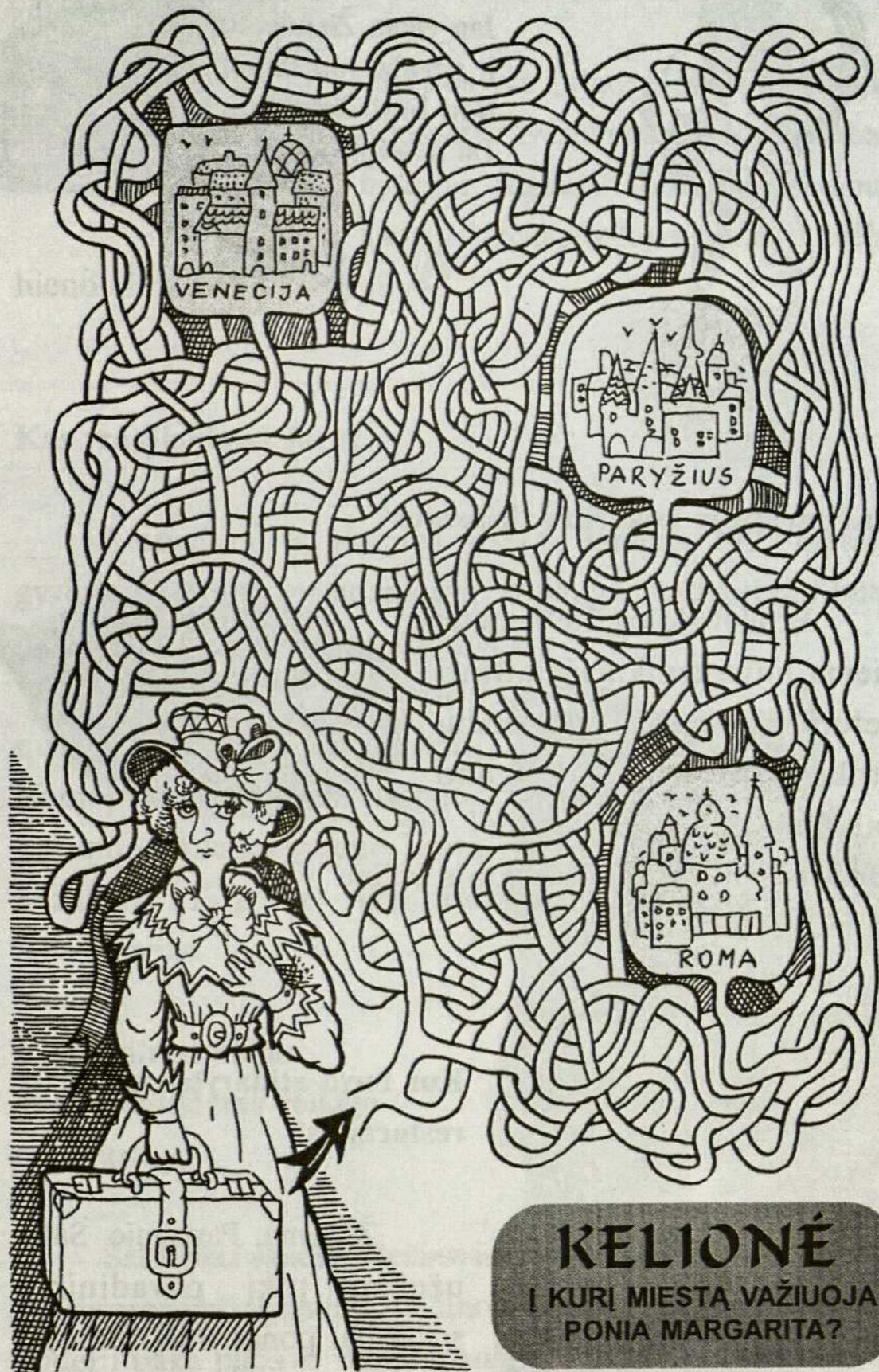

Visi Lietuvai susijungė
Ir mėgstam būti Lietuvai.
Radom kaip linksmi praleisti laiką,
Geriausiam krašte pasauly,
Už Atlanto vandenyno,
Stiprus kraštas,
Vienas smagus kraštas.
Oi mėgstam cepelinus
Lietuva,
Europos sąjungos būsimoji narė,
Rasim kaip laimėt Olimpiadą,
Tai praleisime smagiai laiką
Aš esu lietuvis
Smagus ir stiprus.

Luko Kutkos piešinys,
NY Maironio mokykla.

Virgus Volertas, 6 klasė

KELIONĖ
 | KURI MIESTA VAŽIUOJA
 PONIA MARGARITA?

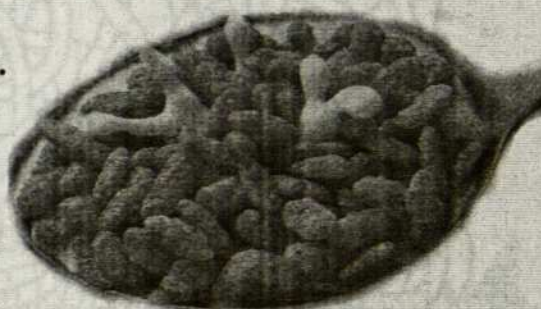

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

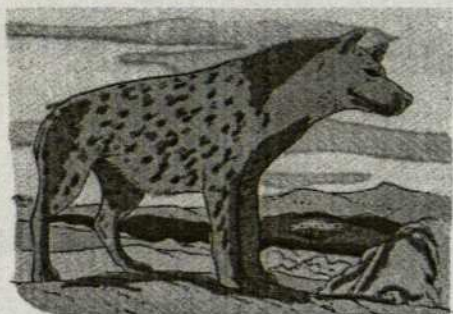
Kas sugalvojo kukurūzų dribsnius?

Broliai Kelog 1897 metais. Jiems buvo sunku išmaitinti keturiolika vaikų, gyvenančių atokioje fermoje Mičigano valstijos miškuose, todėl jie sugalvojo šį pigų maistą, kuris vėliau jiems atnešė turtus.

Kur buvo atidarytas pirmasis restoranas?

Žinoma, Paryžiuje. Savo užėigai tokį pavadinimą sugalvojo ponas Bulanjer'as, o jo sugalvotas patiekalas „Avies kojelės baltame padaže“, garsėjo visame Paryžiuje.

Kas jodinėja ant hienų?

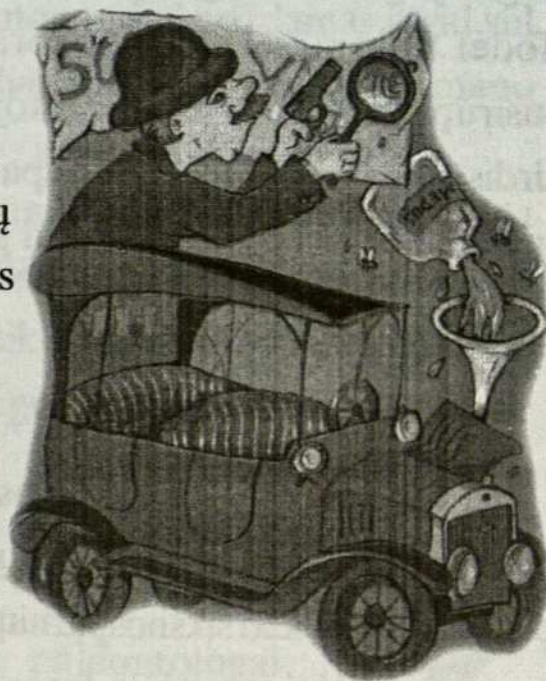
Hienos yra labai plėšrūs gyvūnai, mintantys dvėselieną. Be to, jos labai bjauriai stūgauja. Todėl nenuostabu, kad afrikiečių pasakų raganos jodinėja hienomis ir maitinasi jų pienu.

Kas yra Skotland Jards?

Lietuviškai tai skamba – škotų kiemas. 1929 metais gyventi Londone pasidarė taip nesaugu, kad galėjai būti apiplėštas vidury baltos dienos.

Vidaus reikalų ministras nusprendė pasirūpinti policija. Naujoji policija įsikūrė pastate, kuriame kadaise gyveno škotų karaliai. Taip ir liko tas pavadinimas.

Kodėl pirmiesiems automobilistams reikėjo medaus?

Šaldamas vanduo plečiasi ir gali net susprogdinti aušintuvą. Tai žinojo jau pirmieji automobilistai. Todėl į baką pildavo vandenį su ištirpintu medumi. Medus neleisdavo sušalti vandeniui, netgi tada, kai temperatūra nukrisdavo žemiau nulio.

Ką bendro turi verpimo ratelis ir dantų grėžimo mašina?

1788 m. amerikietis John Grynud sugalvojo perdirbti savo mamos verpimo ratelį į tą baisią dantų grėžimo mašiną. Grėžiant grąžtas sukdavosi labai lėtai ir todėl smarkiai skaudėjo.

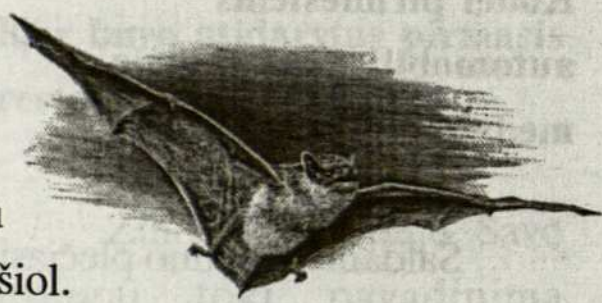
Juoko nauda

Kalbama, kad penkios minutės juoko suteikia mūsų organizmui tiek vitaminų, kiek jų yra kibire morkų. Nuo juoko pagėrėja galvos smegenų mityba, jose pagausėja įvairių medžiagų. Todėl linksmas žmogus paprastai jaučiasi daug geriau nei susirūpinęs, besijuokiant nustoja skaudėti galvą, ramiau plaka širdis, netgi sumažėja kraujo spaudimas. Kaip ir fiziniai pratimai, sakykim bėgimas, juokas labai gerai veikia organizmą.

Šikšnosparnių kalba

Grupė Australijos mokslininkų po ilgų tyrimų padarė išvadą, kad šikšnosparnių kur kas sudėtingesnė ir labiau išlavinta, negu buvo manyta iki šiol.

Paaikškėjo, kad bendraudami tarpusavyje šie sparnuoti žinduoliai skleidžia daug daugiau garsų negu labiausiai išsivystę beždžionės. Mokslininkai iššifravo 22

šaukimo ir kvietimo signalus. Kitais, dar neiššifruotais signalais šikšnosparniai perduoda vienas kitam kitokią informaciją.

Koks bus oras?

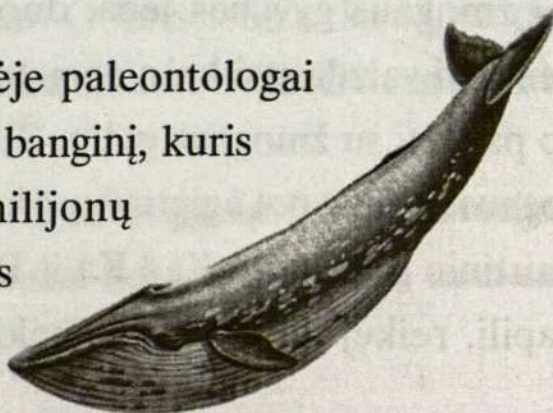

Vieną karštą vasaros dieną mokslininkas Izaokas Niutonas išėjo pasivaikščioti ir sutiko piemenį. Šis patarė grįžti namo ir apsivilkti apsiaustą. „Bus lietaus, milorde“, - pasakė piemuo. Tačiau danguje nebuvo nė debesėlio ir Niutonas, nepaisydamas patarimo nupėdino tolyn. Bet nepraėjo ir pusvalandis, ir prapliupo lyti. „Iš kur tu žinėjai?“ - paklausė Niutonas, kai grįždamas atgal vėl sutiko piemenį. „Tai ne aš, - kukliai atsakė valstietis, - tai mano avys.“

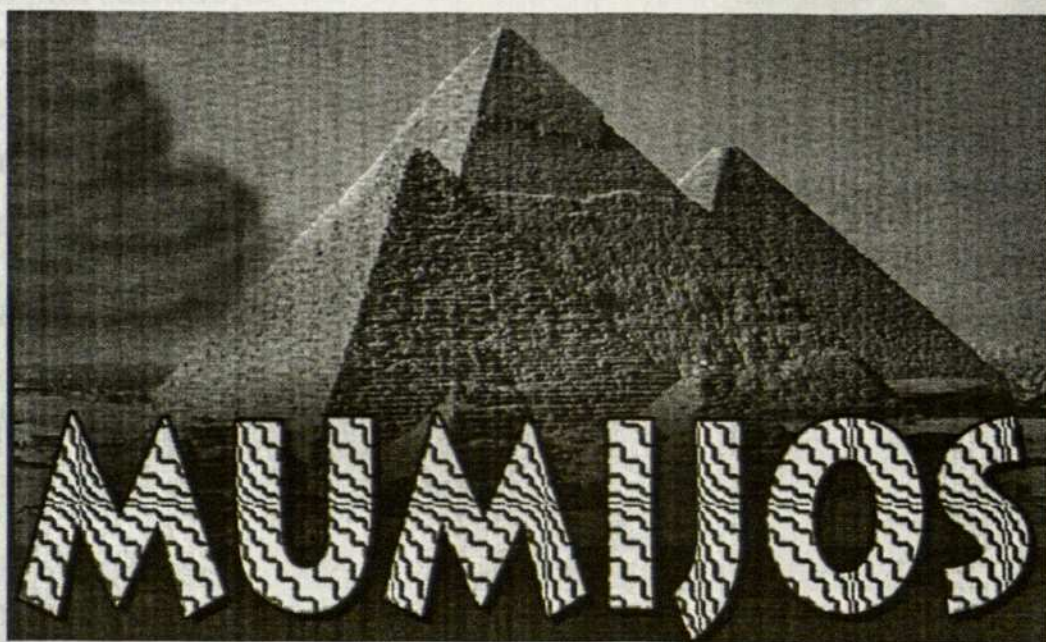
Pasirodo, prieš lietų ir drėgnomis dienomis avies vilna prisigeria drėgmės ir pailgėja. Šią avies vilnų paslaptį seniai žinojo gyvulių augintojai. Kaip tik šia plauko savybe pagrįstas paprasčiausias prietaisas oro drėgmei nustatyti – higrometras.

Sausumos banginiai

Himalajų kalnų papėdėje paleontologai surado suakmenėjusį didžiulį banginį, kuris gyveno maždaug prieš 50 milijonų metų. Kaip šis jūrų gyvūnas galėjo patekti į kalnus?

Mokslininkai teigia, kad šis radinys patvirtina anksčiau sukurta hipotezę, kad banginiai kadaise buvo sausumos gyventojai. Ši teiginį patvirtina ir tai, kad Himalajų banginio vidinė ausis tokia pat kaip sausumos gyvūnų. Manoma, kad kadaise banginiai gyvenę jūrų pakrantėse, mėsavo ir mėsa ir žuvimi. Tačiau kai mėsos ėmė trūkti net ir smulkesniems gyvūnams, banginiai griebėsi „jūrų dietos“, o paskui ir visiškai persikėlė į vandenyną.

Senovėje egiptiečiai, kaip ir dauguma tautų, tikėjo pomirtiniu gyvenimu. Savo valdovus – faraonus – jie iškilmingai laidodavo specialiai tam pastatytuose išpūdinguose piramidės formos statiniuose. Egiptiečiai manė, kad žmogaus sielą sudaro dvi dalys – Ka ir Ba. Ka – tai žmogaus gyvybės jėga, duota jam nuo gimimo. Ją Egipto gyventojai vaizdavosi kaip nematomą žmogaus antrininką, o Ba – kaip paukštį su žmogaus galva. Žmogui mirus, Ka ir Ba palikdavo žmogaus kūną. Anot egiptiečių, tik jos galėdavo pasirūpinti žmogaus pomirtiniu gyvenimu. Kad Ka ir Ba galėtų grįžti ir nuvesti žmogų į Anapilį, reikėjo išsaugoti nepakitusį mirusiojo kūną – jo sielos

buveinę. Štai kodėl egiptiečiai balzamuodavo mirusiuosius. Beje, jie labai bijojo, kad kūnui pasikeitus, siela jo neatpažins ir nesugrįš. Kad taip neatsitiktų, į kapą egiptiečiai dėdavo dažytas statulas su mirusiojo atvaizdu, ant sarkofago dangčio piešdavo jo portretą.

Senieji mitai pasakoja, kad balzamuoti egiptiečius išmokęs kapų sargybinis, mirusiųjų dievas Anubis, išlikusiose freskose dažniausiai vaizduojamas kaip vyriškis juodojo šakalo ar šuns galva. Taigi ši būtybė parodžiusi žmonėms kaip paruošti kūną, kaip išdžiovinti jį ir kokiais eteriniais aliejais ištepti, kad jis išsilaikytų per amžius. Taip paruoštas kūnas ir vadinamas mumija. Seniausia išlikusi mumija – faraono žmonos Chetepcherės. Ar gali įsivaizduoti – jai jau beveik penki tūkstančiai metų!

Prieš kelerius metus netoli Egipto sostinės Kairo archeologai atrado milžiniškas mumijų kapines. Mokslininkai mano, kad ten palaidota apie 10,000 mumijų. Įspūdingas skaičius, tiesa? Turtingųjų mumijos turi paauskuotas veido kaukes, kitos gi paprasčiausiai suvyniotos į lininį audeklą arba įdėtos į molinį karstą. Spėjama, kad kapinės atsiradusios maždaug prieš du tūkstančius metų, kai Egiptą valdė romėnai. O keisčiausia, kad jose dar nesidarbavo plėšikai, tad mokslininkai tikisi sužinoti daug įdomių ir svarbių dalykų.

Beje, jei nori pamatyti tikrą mumiją, apsilankyk istorijos muziejuje. Ir nebijok – ji ramiausiai kol kas guli ir nė nemano prisikelti...

Juokų maišelis

Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

- Mamyte, dabar tavo spintelėje bus daug vietos, - sako mažoji Vaidutė.
- Kodėl, dukryte?
- Visus tavo kvėpalus supyliau į vieną buteliuką....

Sūnus klausia tėvą:

- Ar rašalas labai brangus?
- Ne, bet kodėl šito klausi?
- Mama labai supyko, nors tik truputį jo išliejau ant kilimo...

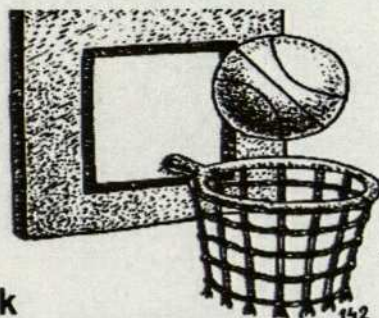
Zologijos sode Petriukas niekaip negali atsitraukti nuo beždžionių narvo.

- Tėveli, palaukim, kol nors viena taps žmogumi.

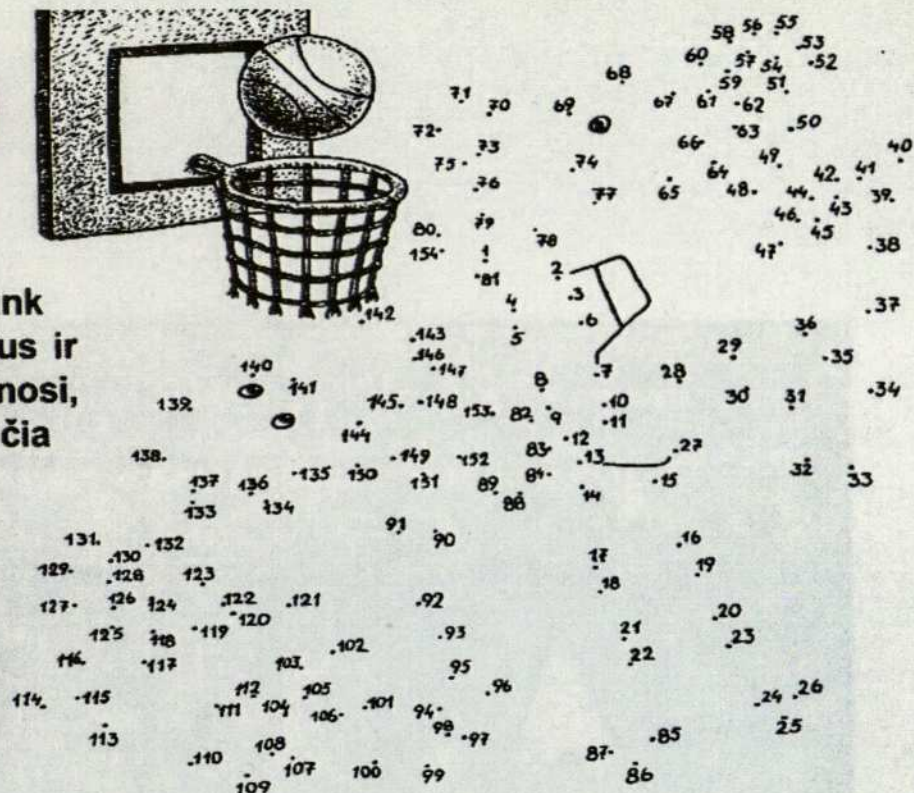
- Ačiū, teta už dovaną, - sako Sauliukas.

- Neverta dėkoti, mano mielas, - šypsosi teta.

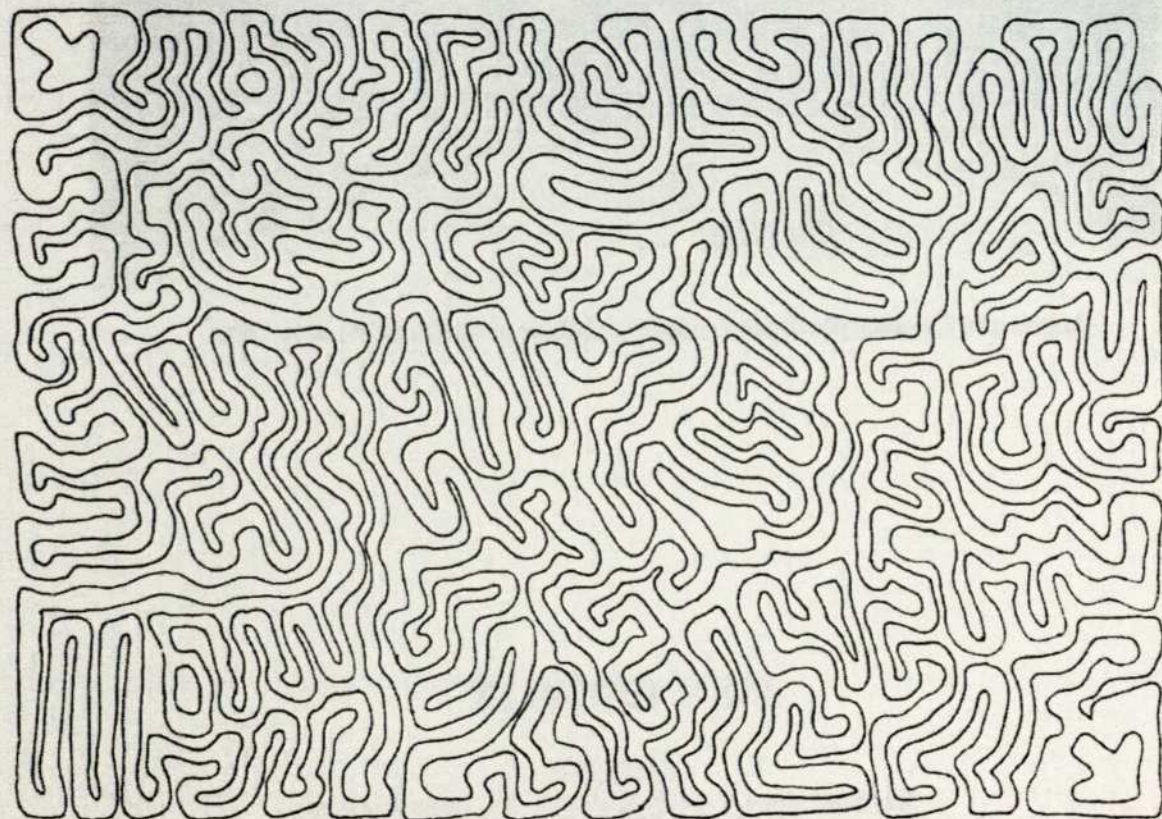
- Ir aš taip maniau, bet mama liepė...

Sujunk
taškus ir
sužinosi,
kas čia
yra.

PEREIK LABIRINTĄ

Raimundo Čepelės piešinys. Lemonto Maironio lituanistinė mokykla.

ISSN 1078-411X

EGLUTĖ
8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA
Tel. 708-430-1911